

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

25^η Μαρτίου! Διπλή γιορτή, για την Έκκλησία και την πατρίδα μας. Ήμέρα εύλογημένη! Ήμέρα που γλυκοχάραξε με την έλπιδα της λευτεριάς πρώτα από τα δεσμά της αμαρτίας και ύστερα από τις βαριές αλυσίδες της τουρκικής σκλαβιάς!

Τι γιορτάζει, παιδιά, η Έκκλησία μας στις 25 Μαρτίου; Γιορτάζει τον Εύαγγελισμό της Θεοτόκου! Και τι σημαίνει Εύαγγελισμός; Η λέξη προέρχεται από το *εύ* και *άγγελλω*, που σημαίνει *αναγγέλλω*, *ανακοινώνω* κάτι καλό. Δηλαδή στις 25 Μαρτίου γιορτάζουμε το χαρούμενο μήνυμα του Αρχαγγέλου Γαβριήλ προς την Παναγία, ότι θα γεννήσει τον Ίησού Χριστό!

Είναι το σημαντικότερο γεγονός στην ανθρώπινη ιστορία! Ο ίδιος ο Θεός έγινε άνθρωπος και ήρθε στη γη να μας φέρει την αληθινή αγάπη, ειρήνη και χαρά στις καρδιές μας!

Όμως, παιδιά, εκείνη την ημέρα γιορτάζουν οι Όρθοδοξοί Έλληνες δύο φορές. Και γιατί είναι Όρθοδοξοί και γιατί είναι Έλληνες. Γιατί; Επειδή γιορτάζουμε την απελευθέρωσή μας από τους Τούρκους κατά το 1821!

ΣΗΜΕΙΟ ΕΠΑΦΗΣ

Εκείνα τα χρόνια η Ελλάδα υπέφερε φρικτά κάτω από την τουρκική τυραννία. Οι Έλληνες προσπαθούσαν να διατηρήσουν άκεραη την έλληνορθόδοξη συνειδησή τους. Δηλαδή όχι μόνο να παραμείνουν Έλληνες, αλλά και Όρθοδοξοί Χριστιανοί. Αυτό είχε ως τίμημα και την ίδια τη ζωή τους, όπως συνέβη και στον νεομάρτυρα Γεώργιο, το λαμπρότερο διαμάντι των Ιωαννίνων!

ΔΙΗΓΗΣΗ

Ο άγιος Γεώργιος γεννήθηκε σ' ένα μικρό χωριουδάκι των Γρεβενών, στο Τσουρχλι, από γονείς ταπεινούς κι εύσεβείς. Σέ ηλικία οκτώ χρονών ορφάνεψε. Έτσι αναγκάστηκε να δουλέψει ιπποκόμος (να φροντίζει τα άλογα), στην πόλη των Ιωαννίνων, σέ έναν Τούρκο άξιωματικό, όπως έκαναν πολλά φτωχόπαιδα της εποχής εκείνης. Τελικά αναδείχτηκε σπουδαίο πρόσωπο στην υπηρεσία του Τούρκου.

Ήταν ένας ψηλός, μελαχρινός και γεροδεμένος νέος, σεμνός, καλόκαρδος και όλιγόλογος. Δέν ήταν μορφωμένος, αλλά η καρδιά του ήταν πλούσια, γεμάτη εύγένεια και αγάπη. Τόσα χρόνια μάλιστα που ήταν στην υπηρεσία του Τούρκου, είχε αποκτήσει και δεύτερο όνομα, τουρκικό αυτό, που καλόκαρδος όπως ήταν και ήρεμος, τό δέχονταν. Τόν φώναζαν Χασάν. Με τόν τρόπο αυτό προσπαθούσαν να τόν παραπλανήσουν στή δική τους θρησκεία. Εκείνος όμως, αν και μικρό παιδί, δέν ξεχνούσε ποτέ τά λόγια της μητέρας του, πως ο αληθινός Θεός είναι μόνο ο Χριστός, γι' αυτό δέν έπαυε σ' Αυτόν μόνο να πιστεύει και να προσεύχεται καθημερινά. Τό άφεντικό του βέβαια, γνώριζε ότι ο Χασάν ήταν Χριστιανός. Άλλά κι εκείνος ήταν άνθρωπος με καλή καρδιά κι έφ' όσον ο υπάλληλός του ήταν σπουδαίος στή δουλειά του, δέν ενδιαφερόταν για τίποτε περισσότερο.

Όταν έφθασε σέ ηλικία γάμου άρραβωνιάστηκε και παντρεύτηκε μιά Χριστιανή και καλή κοπέλα. Σύντομα όμως συκοφαντήθηκε από τούς Τούρκους, πώς πρόδωσε τήν πίστη του, ενώ ήταν μουσουλμάνος πήρε γυναίκα Χριστιανή. Στο δικαστήριο όμολόγησε μέ θάρρος τήν πίστη του: «Χριστιανός ήμουν και είμαι». Ουδέποτε άσπίασθηκε τόν μουσουλμανισμό, τήν θρησκεία τών Τούρκων, αλλά υπήρξε από μικρό παιδί Έλληνας Χριστιανός. Τό γεγονός αυτό τό επιβεβαίωσε και τό άφεντικό του άγιου, γι' αυτό και τελικά άθωώθηκε από τό δικαστήριο.

Όμως, παιδιά, οί συκοφάντες του δέν τόν άφησαν ήσυχο....Δέν πέρασε πολύς καιρός και ενώ χαιρόταν τήν γέννηση του παιδιού του, συκοφαντήθηκε και πάλι. Μιά μέρα ένας Τούρκος θέλοντας νά προκαλέσει φασαρία εις βάρος του άγιου άρχισε νά του φωνάζει, βρίζοντας τον, χτυπώντας τον και λέγοντας σέ όλους ψέμματα, πώς ό άγιος υπήρξε πρώτα μουσουλμάνος κι ύστερα έγινε Χριστιανός. Οδηγήθηκε και πάλι στον πασά!

Στό δικαστήριο ύψωσε μέ θάρρος τή φωνή του και όμολόγησε τήν πίστη του, λέγοντας: «Χριστιανός γεννήθηκα, χριστιανός είμαι, χριστιανός θά πεθάνω». Ο πασάς άκούγοντας αυτά τά λόγια και μή ξέροντας ποιόν νά δικαιώσει και ποιόν νά άδικήσει, διέταξε νά τόν ρίξουν στη φυλακή. Και άφου τήν άλλη μέρα, προσπάθησαν νά τόν πείσουν νά γίνει Τούρκος, μέ κολακείες, υποσχέσεις, αλλά και άπειλές και δέν τά κατάφεραν, ό πασάς διέταξε νά τόν βασανίσουν σκληρά. Ένα από τά σκληρά βασανιστήριά του ήταν κι αυτό: Άφου τόν έβαλαν σ' ένα ξεχωριστό κελί, του έδεσαν σφιχτά τά πόδια του σ' ένα βαρύ χοντρό ξύλο και έμπηξαν στα δάχτυλα τών χεριών και τών ποδιών του άγκάθια. Οί πόνοι ήταν φρικτοί, αλλά ό άγιος μέ ύπομονή και θάρρος τούς υπέμεινε. Και σαν νά μήν έφθανε αυτό, καθώς ήταν πλαγιασμένος, του έβαλαν πάνω στο στήθος του μιά μεγάλη πέτρα, περίπου πενήντα κιλών. Τό βράδυ όμως άγγελος Κυρίου έμφανίστηκε στην φυλακή και τόν ένδυνάμωσε, έλαφρύνοντας τό βάρος εκείνης τής μεγάλης πέτρας.

Όργισμένος ό πασάς από τήν άκλόνητη στάση του άγιου διέταξε νά τόν κρεμάσουν. Οί φανατισμένοι Τούρκοι αλάλαζαν από χαρά κι άρχισαν νά πανηγυρίζουν! Όμως πένθος, θλίψη και δάκρυα στους Έλληνες τών Ίωαννίνων. Όλες τους οί ένέργειες ήταν άκαρπες και μάταιες. Οί Τούρκοι δέν άλλαζαν τήν άπόφασή τους πιά.

Άπό τήν άλλη πλευρά, ό άγιος, μετά τήν έγκληματική αυτή άπόφαση, ξαναγύρισε στη φυλακή. Ήταν όμως ήρεμος και τό πρόσωπό του έλαμπε από κρυφή χαρά! Πρόθυμος νά μαρτυρήσει γιά τό Χριστό!

Τήν άλλη μέρα, πριν καλά-καλά ξημερώσει, οί δήμιοι μπήκαν στη φυλακή. Ο άγιος κατάλαβε. Εύχαρίστησε τόν Θεό, πού τόν αξίωσε νά πεθάνει γι' Αυτόν. Ύστερα σιωπηλός πλησίασε τούς άλλους Χριστιανούς φυλακισμένους, τούς φίλησε άδελφικά και ξεκίνησε. Στο δρόμο πήγαινε γρήγορα, σαν νά βιαζόταν νά συναντήσει τόν Χριστό και Κύριό του.

Η κρεμάλα ήταν έτοιμη. Όταν πλησίασαν, βαθεία σιωπή άπλώθηκε τριγύρω. Παρακάλεσε, του έλυσαν τά χέρια κι έκανε τό σημείο του σταυρού. Και πριν ανέβει στην άγχόνη, φώναξε στους Χριστιανούς: «Συγχωρήστε με, άδελφοί, κι ό Θεός νά σάς συγχωρήσει». Ήταν 17 Ίανουαρίου, πού ή μακαρία ψυχή του πέταξε στην άιωνιότητα, γιά νά δοξολογεί γιά πάντα τόν Θεό, πού τόσο άγάπησε. Οί Χριστιανοί τόν πήραν και τόν έθαψαν μέ σεβασμό και τιμές.

Δέν πέρασε πολύς καιρός και στον τάφο του άρχισαν νά γίνονται θαύματα. Παράλυτοι περπατούσαν, άρρωστοι γίνονταν καλά, δυστυχισμένοι εύρισκαν τήν εύτυχία τους. Η φήμη του άγιου άπλωνόταν σαν ένα μεγάλο φώς. Και ή Έκκλησία μας δέν άργησε νά τόν ανακηρύξει άγιο, νά τόν τιμά και νά τόν γιορτάζει, σαν μάρτυρα τής πιστεώς μας, στις 17 Ίανουαρίου!

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Πρέπει νά είμαστε περήφανοι, παιδιά, πού τό γένος τών Έλλήνων γέννησε τόσο ήρωϊκές ψυχές, ψυχές εύλογημένες από τόν Θεό, όπως τόν άγιο Γεώργιο. Περήφανοι, αλλά και πρόθυμοι νά τούς μιμηθούμε!

Σέ ποιο μέρος είπαμε πώς βρισκόταν ό άγιος Γεώργιος; (Στά Ίωάννινα)

Παρ' ό,τι μεγάλωσε σέ τουρκικό περιβάλλον έχασε τήν πίστη του; (Όχι. Δέν ξεχασε ποτέ τά λόγια τής μητέρας του, πώς ό άληθινός Θεός είναι μόνο ό Χριστός, γι' αυτό δέν έπαψε σ' Αυτόν μόνο νά πιστεύει και νά προσεύχεται καθημερινά).

Τί ὁμολογοῦσε μέχρι τὴν τελευταία στιγμή; (Χριστιανός γεννήθηκα, χριστιανός εἶμαι, χριστιανός θά πεθάνω).

Τί σᾶς ἔκανε περισσότερο ἐντύπωση ἀπὸ τὴ διήγηση πού ἀκούσατε σήμερα; (Ὅτι ἦταν μόλις ὀκτώ χρονῶν πού ἔχασε τοὺς γονεῖς του, ἀλλὰ δὲν ξέχασε τὴν πίστη του. Τὸ θάρρος, ἡ ὁμολογία του στὸ δικαστήριον. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ καρτερία του στὰ φρικτὰ βασανιστήρια. Ἡ ἀνεξικακία ἀκόμα καὶ στοὺς συκοφάντες του.....).

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Ἐσεῖς παιδιά σήμερα δὲν κινδυνεύεται ἐπειδὴ εἶστε χριστιανόπουλα. Ἡ πατρίδα μας εἶναι πιά ἐλεύθερη, χάρις στίς θυσίες τῶν προγόνων μας. Κανείς δὲν κινδυνεύει γιατί πιστεύει στὸ Χριστό. Ἡ ζωὴ μας δὲν ἀπειλεῖται, ὅταν ὁμολογοῦμε μὲ τὴ στάση μας ὅτι εἴμαστε Χριστιανοί! Κανείς δὲν ζητᾷ σήμερα ἀπὸ μᾶς νὰ θυσιάσουμε τὴ ζωὴ μας, νὰ πεθάνουμε γιὰ τὸ Χριστό, πού καὶ γι' αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι καὶ ἀποφασισμένοι. Ὅμως παιδιά, μήπως:

1) Ντρεπόμαστε νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας, ὅταν περνᾶμε ἔξω ἀπὸ μιὰ Ἐκκλησία; Ἡ ντρεπόμαστε νὰ ποῦμε τὴν πρωϊνὴ προσευχὴ στὸ σχολεῖο;...

2) Διστάζουμε νὰ διαφωνήσουμε σὲ κάτι πού δὲν συμφωνεῖ μὲ τίς χριστιανικὲς ἀρχές μας; (π.χ. νὰ νηστεύσουμε, νὰ μὴν πᾶμε γιὰ ποδόσφαιρο ἢ σὲ κάποιο πάρτι τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῖ, γιατί ἔχουμε ἐκκλησιασμό, νὰ μὴν ἀκούσουμε ἢ δοῦμε κάτι πού δὲ θά μᾶς ὠφελήσει, νὰ μὴν ἀκολουθήσουμε τὴν «μόδα», ὅταν αὐτὴ δὲν ἀκολουθεῖ τὴ λογικὴ....)

3) Θυμόμαστε γεγονότα εἰς βάρος τῶν ἄλλων καὶ δὲν ἔχουμε τὴν ἀνεξικακία τῶν ἁγίων;...

4) Δὲν διατηροῦμε ἄσβεστη τὴν ἐλληνικὴ μας συνειδηση; (Δὲν συμμετέχουμε στίς ἐθνικὲς γιορτές μὲ τὴν κατάλληλη ἐνδυμασία, δὲν στολιζόμαστε τὰ μπαλκόνια μας μὲ ἐλληνικὲς σημαῖες, δὲν μαθαίνουμε ἐλληνικοὺς παραδοσιακοὺς χορούς καὶ τραγούδια....)

5) Δὲν εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουμε τὴ ζωὴ μας «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς πατρίδας τὴν ἐλευθερία»;

Ὅλα αὐτὰ, παιδιά, πρέπει νὰ μᾶς προβληματίσουν καὶ νὰ πάρουμε σοβαρὲς ἀποφάσεις. Θά πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε ὅτι πιστεύουμε στὸ Χριστό μὲ τίς πράξεις μας. Ὅτι τὸν ἀγαποῦμε καὶ Τὸν ἀναγνωρίζουμε ὡς Κύριο καὶ Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς μας. Στὸ σπῖτι, στὴ γεπονιά, στὸ σχολεῖο. Πάντοτε δίνονται εὐκαιρίες! Ἐμπρὸς λοιπὸν στὸν ἀγῶνα! Ποτέ νὰ μὴ δειλιάσουμε!

ΣΥΝΘΗΜΑ

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΠΕΘΑΝΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριὴλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν: Χαίρε, Κεχαρπυμένη, ὁ Κύριος μετὰ σου.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Σήμερα πραγματοποιεῖται τὸ κεφάλαιο τῆς σωτηρίας μας καὶ ἡ φανέρωση τοῦ Μυστηρίου πού ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ αἰῶνες. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱὸς τῆς Παρθένου καὶ ὁ Γαβριὴλ ἀναγγέλλει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς χάριτος (τοῦ Θεοῦ). Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς μαζί του ἄς φωνάξουμε πρὸς τὴν Θεοτόκο: Χαίρε, ἐσύ πού εἶσαι γεμάτη ἀπὸ τὴ θεία χάρι, ὁ Κύριος ἄς εἶναι μαζί σου.

Βοηθήματα: «Ἀθληταὶ στεφανηφόροι», «Ματωμένα στεφάνια», «Ὁ ὁμορφος κόσμος τοῦ Θεοῦ», «Βόσκει τὰ ἀρνία μου».